

REVISTA
CLUBULUI DIN ARAD

conversația

Anul I, nr.5, iunie 1990

Prețul unui exemplar 5 lei

SUMAR

SERBAN FOARTĂ
Delectur pag 7.
LUCA PITU
Sindeme... pag 6.
Jon HUREȘAN
Raportul... pag 8-9
A L I VLAD
Răbdare... pag 10

Schimbarea
capitalei
pag. 9

V
O
X
P
O
P
U
L
I
,
b
O
X
d
e
i
!

PROTESTAM

1. Împotriva actelor de violență și
abuzurilor extremiste, fizice și de
insuporabile (bita și ghetoul) fizice de
Bulgar (bita și timpului)
2. Împotriva actelor de intimidare a
intelectualilor și în special a 21 august
de la România liberă. Grupul pentru
dialog social din București, revista, 22
și al altor publicații independente.

15 Iunie 1990

Clubul din Arad pentru dialog social
Revista „Conversația”

BASARABIA MOLDOVA PARADOXUL DE LA PRUT

REPORTER. Domnul Ștefan Prutianu președintele Frontului Popular Român v-a recomandat ca specialist în problema Basarabiei. Am venit din vestul Transilvaniei alertat de știrile confuze din care reiese o confuzie pe cât de incredibilă pe atât de tulburătoare, și anume că moldovenii ar opta în marea lor majoritate pentru partidul feseneului în timp ce basarabienii la o adică ar vota împotriva ...

PETRU BEJAN. Pentru o informare exactă a transilvăenilor este bine să procedăm metodic. Așadar, Frontul Popular Român cu sediul la Iași NU este o filială moldavă a feseneului ci așa putea spune viceversa. Este o formațiune social-politică cu dominață culturală care a preexistat revoluției și după cum se știe a organizat pentru 14 decembrie 1989 o demonstrație anticomunistă. Deconspirarea acesteia a dus la arestarea imediată a liderilor și la mobilizarea trupelor de securitate în dispozitivul stradal din Iași, descurajând astfel orice tentativă de manifestație.

Este important de subliniat că Frontul Popular Român s-a constituit intenționat ca un pendant al Frontului Popular din Moldova (sovietică) propunându-și afirmarea conștiinței de neam a românilor de pretudindeni prin intensificarea legăturilor culturale, științifice și economice, îndeosebi între românii de pe cele două maluri ale Prutului. În egală măsură este urmărită resurecția morală la nivel național precum și recuperarea victimelor dictaturii comuniste.

REP. Acțiuni concrete.

conversația

CU
domnul PETRU BEJAN
REDACTOR LA ZIARUL TIMPUL

14 mai 1990

P.B. Liderii celor două formațiuni s-au întâlnit de câteva ori, apropiindu-și platformele și stabilind programe comune prin schimburi periodice de cărți, reviste, spec-tacole și informații.

La 6 mai, pornindu-se de la ideea "culturii fără frontiere", sute de mii de români au trecut Prutul în Basarabia unde au fost întâmpinați cu un entuziasm nemărginit.

A fost dată publicității o DECLARAȚIE COMUNĂ prin care s-a hotărât ca ziua de 24 iunie 1990 (jumătate de secol de la pactul cu pricina) să fie marcată de o manifestație de solidarizare a românilor "de la Nistru

pin la Tisa" printr-o multiplă strângere de mână. Traseul va începe la mânăstirea Capriana din mijlocul Basarabiei și va ajunge pînă la mânăstirea Putna. De aici punea vie va traversa Carpații pînă la Alba-Iulia și se va încheia la Curtea de Argeș.

REP. Rămân la întrebarea inițială formulând-o altfel. Dacă basarabienii ar avea drept de vot, pentru cine ar opta în comparație cu moldovenii de dincoace de Prut?

P.B. Situația nu poate fi pusă chiar așa de tranșant. Din păcate moldovenii noștri au fost și sînt mai vulnerabili la manipulări propagandistice. Influențează negativ sub aspectul culturii și educației politice, televiziunea care a alimentat teama nejustificată de privatizare și șomaj.

În ceea ce privește opțiunea basarabienilor, explicația este simplă. Nici din platforma-program a FSN-ului nici din declarațiile publice ale lui Ion Iliescu nu rezultă nici cel mai mic interes pentru românii de dincolo de Prut.

NOTA REPORTERULUI. După data conversației (Iași 14 mai 1990) citeva evenimente au accentuat cele de mai sus. Astfel Frontul Popular din Moldova (sovietică) a aderat la Proclamația de la Timișoara în timp ce vasuțeni au emis proclamația de la popoul înalt (cu litere mici). Deasemenea mediile de informare au anunțat că ambasadorul român la Moscova l-a "liștit" pe ministrul de externe sovietic că în varianta Iliescu nu se va pune problema Basarabiei și Bucovinei. Clar.

Continuat G.S.

Visul meu e acela de a transforma Rusia într-o imensă închisoare; și să nu crezi că spun aceasta din egoism, căci într-un astfel de sistem cei mai sclavi și cei mai sacrificiați sînt tocmai paznicii și ajutoarele lor.

- Și țărani?

- Urăsc pe țărani, răspuse V.

Ilici cu o strîmbătură de dezgust jurăsc pe mușicul idealizat de acel răscolit occidental care era Turgheniev și de acel faun convertit care era împocorit de Tolstoi. Țărani reprezintă tot ce urăsc: trecutul, credința, ereziile și manile religioase, lucrul manual. Îi tolerez și fi cultiv, dar fi urăsc. A-si vrea sa-i vad disparind pe toți, pînă la cel din urmă. Un electrician valorează pentru mine, cît o sută de mii de țărani.

"Se va ajunge, sper, să trăim cu alimente produse în cîteva minute de mașini, în laboratoarele noastre chimice și în sfîrșit vom putea măsura țărănimea devenită atunci inutilă. Țărani se vor face lucrători sau vor căra. Viața în natură e o rușine precioasă."

Băgă-ți în cap că bolșevismul reprezintă un război triplu: al barbarilor științifici contra intelectualilor corupți, al Orientului contra Occidentului și al orașului contra satului. Și în acest război nu ne vom uita la alegerea armelor. Individul e ceva care trebuie suprimat. E o invenție a

acelor pierde-vară de Jreca și a închipuitorilor de Germani. Cine rezistă, va fi tăiat ca o tucoare vîntătoare. Stingele este cel mai bun îngrășămint

Giovanni Papini-Cog

În vizită la Lenin

pentru natură.

Să nu crezi că sînt crud. Toate aceste execuții și spinzurări, care se

fac din ordinul meu, mă plictisesc. Urăsc victimele, mai cu seamă fiindcă mă silesc să leucid. Dar nu pot face altfel. Vizez să fiu general al unei închisori model, al unei ocnepifice și bine întreținute. Dar se găsec în toate închisorile, neascultători, neliniștiți din acei care au nostalgia stupidă a vechilor ideologi și mitologii omicide. Toți aceștia vor fi suprimați. Nu pot permite ca numai câteva mii de bolnavi să primejdiască fericirea viitoare a milioane de oameni. Și apoi, în definitiv, vechile lășări de sînge nu erau un fel rău de a îngrijii corpurile. E oarecare voluptate să te simți stăpîn pe viață și pe moarte. Eu sînt, dacă vrei un semi-zeu local așezat între Asia și Europa, dar pot totuși să-mi permit unele mici capricii. Sînt gusturi al căror secret s-a pierdut, după cadăderea păgînilor. Sacrificiile omenești aveau ceva bun: erau un simbol profund, o învătătură înaltă, o sîrbătoare sănătoasă. Dar aici în locul imului credincioșilor, cînd ridicîndu-se spre mine urletele prizonierilor și ale maribunzilor; și te asigur, n-aș schimba această simfonie cu cele nouă ale lui Beethoven. Aceasta e cîntecul religios care anunță beatitudinea apropiată."

Am cheltuit douăzeci de mii de dolari ca să văd pe omul acesta și, înadevăr am impresia ca nu l-am aruncat pe fereastră.

Imaginea întâi: (Podul de piatră).
Un pod de fier. Structurile de ranfor-sare bine dimensionate. Rezultat al unor calcule exacte și, în deosebi, asigurare de valoare coeficienților de siguranță. Legătura între Cartier și Citadela. Trec pe pietoni, căruțe, chiar și cite o bicicletă. Motiv de uimire: un automobil. Peste ani, aceeași dantelă de metal. Plus războaie și istorie adunate și ordonate după criterii cronologice și afective. Dar Cartierul n-a ajuns în Citadela. Acum e primăvară. Încă. Apa molcomă se învolbură dar își vede de drum. Pe mal, pescarii (Vezi: Jerome Salinger ... peștii, ei care unde pleacă ?...)

Imaginea a doua: Rewagen, în Olanda Cercetașii americani, acum 45 de ani, (cifra semnificativă pentru noi!) au găsit un pod intact. De metal. "Podul gansei" - Hei, Johnny, dăm o raită prin dincolo ? " Sau: e minat ? trecem cu toții și cu toate materialele din dotare ? Mai mult; ajungem teferi ? Apa vruiește nepotolită. (Vezi și celelalte expresii literare care au consacrat pîrlul-rîl-fluviul în literatura autohtonă și universală). Era și atunci primăvară. După un timp ("vreme" pentru romani, scrie Mircea Vulcănescu) războiul s-a sfârșit. "Așa se petrec lucrurile" (Kurt Vonnegut jr.) În acest caz putem spune că un continent a trecut în alt continent.

Imaginea a doua: (Podul de piatră).
Mirabeau. "Sous le Pont Mirabeau, coule la Seine / Et nos amours " Citadela trece în Citadela. Acum aflăm: " La joale venait toujours apres la peine" (G. Appollinaire).

Imaginea a patra: (Poduri din cartoline).
Ponte dei Sospiri. Venetia. Canal Grande și gondolierii. Există aici o destrămare ce vine din cîntec și o înălțare ce se plămădește din săgețile întii ale luminilor, din miracolul ascuns al umbrelor tăiate ferm în zborul hidroglisarelor Poduri în Manhattan. Golden Gate. Se văd oameni solitari, mașini lucioase în baia neconcoasă a fluorescențelor. Asfaltul lor, ud sau nu, e întotdeauna strălucitor. Apele, deși tulburi, sînt de o stranie albastrime. Trec deci; oameni solitari, perechi îmbrățișate. Citadele în Citadele.

Imaginea a cincea (folclorică)

1. Podul de piatră s-a dărîmat
2. A venit apa și l-a luat
3. Vom face altul pe rîu în jos
4. Altul mai trainic și mai frumos

Explicație:

În această strofă versurile 1 și 2 vorbesc despre un pod (considerat a fi "de piatră" dar, generalizînd, putem imagina și prefabricatele etc) iar ur-

... exprimă aspirația colectivității, constituită istoric, de a dura (a durea ?) un pod trainic, unde, în josul rîului. Nu de-a lungul său. Apa, oricum, se încurună, unde se înalță. Nu mă se spune cine va trece peste pod. Oameni, biciclete, căruțe, automobile ? Sau Provincia spre Citadela. Continent spre Continent ? Si nici dacă rîul va fi utilit cu gondole și dacă gondolierii vor fi la port.

(Am păstrat în acest caz tipul de analiză structurală clasică de-acum, D. Jakobson - Claude Levi - Strauss)

Dimitrie Harcoș

Deci, Transplantul a reușit. După majoritatea observatorilor străini, starea bolnavului este critică, avînd în vedere însă condițiile date, mijlocul de speranță deci! Specialiștii noștri susțin că bolnavul a trecut prin intervenții mult prea periculoase dar a rezistat datorită puternicului său sistem imunologic. Așa o fi? Să vedem ce s-a întîmplat pe masa de operație.

Litele de dinainte de alegeri au fost caracterizate printr-o creștere puternică a valului de opoziție. Cu toate că televiziunea, radioul și presa afiliată - explicit sau implicit - Frontului, au făcut totul pentru minorizarea demonstrației din Piața Universității, întreaga țară urmărea cu sufletul la gură, ce tur-nură vor lud evenimentele determinate de Proclamația de la Timișoara. Și țara s-a împărțit în două.

Pe de o parte: cei puțin la număr, binevoitori și simpatizanți; vis-a-vis: opinia publică, cea cu o mie de capete, dar cu o singură față. Frica, cea de care n-am scăpat nici o clipă cu adevărat, ne-a umplut din nou mîntușele, fiindcă acea față, acel obraz al opiniei publice ne amintea de ceva foarte cunoscut și mult timp recunoscut ca fiind singura realitate, singurul adevăr. Ceva despre care în acele momente de eliberare viscerală ale lui decembrie '89 credeam că am scăpat pentru totdeauna. Ne bîntuia din nou cosmarul intoleranței fără piedici, a lipsii de omenie firești din ultima jumătate de secol, de altfel timpul în care am trăit pînă acum, timpul necurgător al rîului relativ. Poporul trezit din decepțiile de somnolență se arată abosit de atîta vigilență, după abia cîteva săptămîni de atenția lui a slăbit și a luat-o agale și resemat spre mult promisă liniște de după 20 mai. Vroia să doarmă, vroia liniște, calm și pace. Și pentru toate acestea era în stare de sacrificiu suprem: renunțarea la existență. Da! Fiindcă existența unei comunități, a unui popor nu poate fi definită decît în domeniul politic, în acel spațiu al manifestărilor conflictuale ce decurg din proclamarea senină a individualității inconfundabile. Dar poporul voia să voteze pentru că spera în liniștea care îl absolvă de orice responsabilitate. A ales simplu și previzibil Frontul, pentru că vedea în el garantul liniștii, singura grupare politică cu deosebită responsabilitate pentru a prelua responsabilitatea de pe umerii încă încovoși și fragili ai comunității. Metodele Frontului reprezentau, și ele, garanții în acest sens. Nu declarațiile, nu discursurile, metodele trîndu nepuțința renunțării. De altfel nici nu poți renunța la ceva vital pînă nu-l înlocuiești cu altceva. E cu atît mai greu-sau ușor, depinde cum privești lucrurile - să înlocuiești în-existentul cu nimicul.

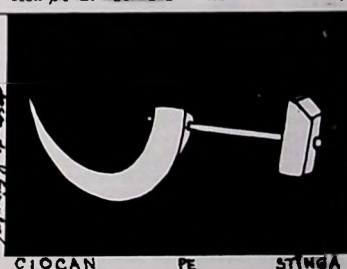
Aici, în acest punct, dăm de cea mai sumbră întrebare a primelor noastre alegeri. Libere. Cum poate învinge prin alegeri, proclamat democratic, o forță politică inexistentă? Cum poate învinge nimicul? Fiindcă e clar, toți o știm: Frontul nu există. Există, însă, Iliescu și Roman, emanai ai revoluției televizate, în spatele cărora stă obosala, ameteala de demineată a poporului, care asteaptă plictisit micul dejun. În spatele lor stă vidul creat de incapacitatea de acțiune a comunității surprinse în cîlepe de dezmeticire ce urmează acel lung somn, saturat de cosmaruri în care ne-am zburcolit cu toții în deceniile din urmă.

Transplantul, deci, nici nu a avut loc. Bolnavul suit pe masa de operație, trecut în neștiință cu ajutorul unor puternice sedative, a suferit o intervenție chirurgicală inutilă. Coborît de pe masă, i s-a spus și i se spune în continuare: și liniștil, operația a reușit; totul merge spre bine. El crede încă în doctorii

INEXISTENTUL ȘI NIMICUL

săi. Nu-i poate controla. Nu-și poate da seama, că de fapt doctorii au făcut o simplă demonstrație de măiestrie profesională, care n-are nici o legătură cu boala lui. Organul bolnav nu a fost înlocuit, poate nici n-a fost găsit - diagnosticul este cît se poate de aproximativ -, dar starea lui nu e mai rea ca înainte. E drept, nici mai bună nu e.

Poate vă veți întreba ce sens are, acum și aici, să vorbim în parabole - oarecum îndoielnice - despre semnificațiile alegerilor din 20 mai. Poate veți spune, pilda cu operația este veche, obosită, și ca orice pildă, poate fi anulată prin contraexemplu. Se prea poate! Însă miza este mare: populismul ce se manifestă cu pregnanță în retorica și în metodele Frontului Salvării,

În zimbetele care tîntesc spre insectele elementare ale noastre, ar trebui să ne pună pe gînduri.

"Moarte intelectualilor!" - este un strigăt, anrozincă a unor conștiințe premeditat confuzionate, care nu prevestește nimic bun. Și încă ceva observat de altfel încă din perioada campaniei electorale de cea ciudată faună al carei sfârșit este reclamat prin aceste strigăte - populismul secolului XX s-a născut în anii '20-30, ani care au pregătit ascensiunea regiunilor totalitare în Europa.

Notărilor Lajos

d i a l o g

SINDICATELE LIBERE INDEPENDENTE CLUBUL PENTRU DIALOG SOCIAL ARAD

Nu stim cum se vor reorganiza partidele politice după șocul electoral. În schimb putem afirma cu siguranță că în următorii doi ani vor funcționa cel puțin trei categorii de organisme democratice care vor tempera excesele politice, economice și sociale ale puterii:

SINDICATELE LIBERE
ORGANIZATIILE INDEPENDENTE ALE
TINERETULUI
GRUPURILE ORGANIZATE ALE
INTELLECTUALILOR

Alianța acestora ar putea reprezenta o forță de mare eficiență în contextul societății civile românești atât în plan teritorial (sindicate, tineret, intelectuali) cât și la nivel național (federatii sindicale, uniuni ale tineretului și întâlniri periodice ale grupurilor independente de intelectuali).

Sub acest aspect, Clubul din Arad cu publicația lui "Conversația", a organizat la 24 mai 1990 o întâlnire cu liderii și reprezentanții Sindicatelor Libere Independente.

Dezbaterile au fost susținute de către Foșca Ioan, Antonescu Dorin, Stoicov Mădăraș, Căpraru Mariana ("Orologerie"), Ilieș Ioan, Leahu Adrian, Balkarn Ioan, Farcaș Romeo, Coste Pavel, ("Solidaritatea" - I.M.U.A.), Lăgăsa Lucian (liderul filialei arădene a confederației "Frăția"), Gașpar Ionel (Intreprinderea Antrepriză Construcții Montaj S.U.T.). Din partea clubului și a reacției au participat Săbău Gheorghe, inginer Palcu Gheorghe Holuță Ligia, jurist Buracu Ruxandra, Florin Hornoiu și Viorel Simulov.

Starea este destul de bună. Simțire și dezolare; înțelegerea momentului critic și asumarea necesității de a-l depăși prin întărirea capacității organizatorice și solidarizarea tuturor sindicatelor independente din teritoriu.

Apărarea. Munca de la om la om, rezolvarea promptă și corectă a conflictelor de muncă, aprobarea de către adunarea generală a tuturor măsurilor importante, decenspirarea tentativelor de manipulare a salariaților, atrage-

rea personalului tehnic și economic, refuzul permanent de a se lăsa implicați în asigurarea procesului de producție sau în probleme de aprovizionare.

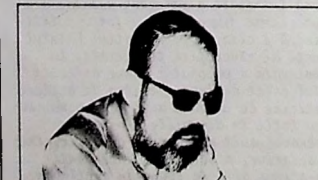
Metode. Informarea exactă prin contactul nemijlocit cu colectivele de muncă, tratative cu conducerea administrativă; în situații mai deosebite este prevăzută manifestația și abia în ultima instanță, greva (de avertizare, parțială, globală).

Forțele "contrare". Structurile ugeseriste, tendințele de tutelare de la centru, proiectul Legii sindicatelor ce probabil va fi susținut la apropiatul congres ce-l va organiza așa-zisul C.N.S.R.; nomenclaturistii rămași în funcțiile de conducere, intrigrile

foștilor indicatori și, în mare măsură, o anume inerție a oamenilor.

Metodele de "atac". Tentative de dezbinare a reprezentanților sindicatelor independente, incitarea salariaților împotriva liderilor sindicali care sînt făcuți răspunzători de hotărârile luate de către conducerea administrativă (simbelele lucrătoare din cauza nerealizării indicatorilor); acuzația de apartenență politică (Proclamația de la Timișoara), tentativele de a implica sindicatele în procesul de producție, crearea de disensiuni între muncitori și personalul teh-

nico-administrativ.

Rămășițele ugeseriste au metode specifice: nu procedează la redistribuirea fondurilor financiare, înțrzie clarificarea situației patrimoniului (case de odihnă, cluburi, case de cultură, etc.) și manipulează bilețele de tratament și odihnă, forțează nota pentru a fi acceptată noua lege a Sindicatelor și a Decretului-lege privind rezolvarea conflictelor de muncă prin greve.

Proiecte imediate. Consolidarea organizatorică "pas cu pas", boicotarea congresului neo-U.G.S.R.-ist, stabilirea unei strategii unitare în rezolvarea conflictelor de muncă, urmărirea unei redistribuiri echitabile a fondurilor și patrimoniului fostei "curele de transmisie" spre a putea satisface doleanțele salariaților-

lor, impunerea unei soluții optime dintre beneficiile întreprinderii și retribuții, lichidarea structurilor social-economice învechite, constituirea unui cadru organizatoric legal pentru unitatea de acțiune a tuturor sindicatelor independente de pe teritoriul arădean, inclusiv punerea în discuție a afilierii la Confederația "Frăția".

O societate nouă presupune o legislație nouă. Legea 52 din 1949 este semnată de către Regele României; pe cînd o nouă Lege a sindicatelor propusă de jos în sus și semnată de Președintele României? O problemă spinosă: dacă într-o întreprindere sînt mai multe sindicate independente cui folosește dispersia? Unirea face puterea; dar nu unirea cu oricine. Trebuie să constituim o Convenție județeană a sindicatelor independente!

Intenția celor șapte întrebări cu privire la ex-prezidentul CPUN-ARAD, dl. Valentin Voicila, adresate de către șase membri ai Organizației Municipale ARAD a F.S.N. în cotidianul local Adevărul a umărit, pe de o parte, efectul unei mânuși aruncate adversarului iar, pe de alta, informarea, dacă nu zguduirea conștiințelor prea degrabă împăcate cu sine și cu lumea a locuitorilor urbei noastre. Plin de patetism dozat în crescendo, de elemente pretins picante, de argumente la fel de închipuit zdrobitoare, articolul cu pricina a făcut dovada unității de vederi a liderilor municipali ai partidului de cea mai largă recunoaștere națională. Numai că, și acest efect secundar nu a fost intuit de reprezentanții FSN municipal, același articol în stil catilinar generează o seamă de alte întrebări mai grave și mai profunde în mintea oricui refuză adevărurile gata-făcute cu care, de mai multă vreme încoace, sîntem bombardați. Entuziasmați de covârșitoarea majoritate în plan național (nu însă și județean), de largile perspective pe care următorii doi ani le oferă tuturor și totuși LOR în primul rînd, purtătorii de cuvînt ai respectivelor partide, n-au luat, din păcate, în calcul efectul de bumerang pe care un gest public și al domnilor lor, îl implică.

Ceea ce a diminuat din start efectul scontat de sextetul semnat este momentul ales pentru discreditarea adversarului. Trezind peste faptul că respectiva discreditare nu mai era necesară (dl. Voicila contribuind de mult și consecvent la scăderea propriei sale popularități) ca unul care nu m-am dat în vînt nici după "politicianul" în cauză dar nici după "emanația" locală a FSN, nu pot să nu-mi pun întrebarea : de ce acum ? De ce ACUM și nu ATUNCI, în ianuarie, februarie, martie, aprilie și, chiar mai că, slavă domnului, motive erau destule, le știa toată lumea de vîia orașul, și, în plus, spațiul în Adevărul s-ar mai fi găsit. Părașă mai punem la sacoteală că domniile lor aveau și mai au la dispoziție un organ propriu de presă. Să nu fi fost presa liberă la vremea aceea ? Puțin

probabil dar posibil din moment ce redactorul-șef al cotidianului local afirma hotărît în aditorialul din 26 mai : " Da, ACUM, în România presa este liberă..." Acum, adică acum după alegeri ? Se deduce de aci ca înainte de 20 mai presa n-a fost liberă nu putem decât lădm ca adevărate afirmațiile din același editorial. Lăsînd suspendată problema găsirii reperului pe care locușii temporali în discuție îl implică, chestiunea de fond rămîne totuși alta. "Demascarea" fostului președinte este tardivă, cu iz de răzbunare pentru că, în locul unei dezbateri pe probleme de fond, ea s-a transformat într-o veritabilă spălare de rușe în familie la care au fost invitați și vecinii și neamurile. (Citez din același editorial semnat D.T. : " nu sîntem de a-

C E L E Ș A P T E I N T R E B A R I C A R E A U G U T O R A S U L

cord cu ura și veninul, cu agramatismul și prostia, cu lipsa de decență"). Greșeala le incumbă ambelor părți: cotidianului care nu trebuia să accepte scrierea domnului Voicila (din ce în ce mai puțin credibil după attea schimbări de atitudine) dar și celor care l-au luat în serios grăindându-se să răspundă o scuză totuși au : au gafat și alții mai mari).

În al doilea rînd, ceea ce a transformat efectul de bombă al diatribei înșesite într-un imens ffs este modul precar al redactării, cu accente de la melodrama la hilar. Că, din cele 7 întrebări la care este sorm să răspundă demisionarul, patru sînt de fapt adresate " populației Aradului", n-ar fi nimic nu merită să-ți bați capul cu lucruri cunos-

cute), dar primii care trebuia să ia atitudine erau chiar semnatarii articolului. A fost dl. Voicila dictator ? Posibil, dar nimic nu scuză pasivitatea celor din căldirea Primăriei cu atît mai mult cu cît pe 21, 22 făcuseră dovada curajului în răsturnarea unui dictator, de asta dată adevărat. Din restul de trei întrebări care, în fine, îi sînt adresate încredințatului rețin două idei care se constituie în poliă unor antinomi nu lipsite de semnificație : a nu face nimic și a face ceva și balcon-stradă. "... care FSN în Arad, nu numai că n-a făcut nimic în afara lipirii unor afise..." (VS) se ocupau de vizite de lucru și de înfrățiri cu alte orașe din alte țări ". Cît despre antiteza balcon-stradă, două sînt prezirările cu care închei. Mai întîi, refuzul guvernului de-a dialoga sincer în Piața Universității nu se compară cu " mulțimea de oameni care nu voiau decît un pachet de ajutoare pentru copii sau o hairă". Și lucrurile sînt înconfundabile pentru că una e să lupți pentru un principiu și alta e să aștepti o mană cerească. Împlinirea face că trecînd zilnic spre școală am avut prilejul să observ din cine era formată mulțimea de solicitanți). Și, în sfîrșit, disprețul balconad (de acum înfrumusețat la nivel local și tocmai de aceea de temut) cu care dl. Voicila este azvîrlit, după ce a pleeat singur cu surle și fanfare, (dă-i doamne românului mintea de pe urmă) în strada " unde ti este locul" nu face decît să scoată în relief un ton și o nuanță ale căror origini nu le pot afla decît în rezultatul alegerilor. Ce-ar fi ca, părăsînd disprețul suveran așigat prea devreme, să se apuce și FSN-ARAD să facă ceva ? Au trecut destule luni și nimic radical nu s-a schimbat. Noi, strada, mai așteptăm cu încredere...

Florin Didilescu

NOTA: Articolul doamnei G.D. nu face decît să confirme cele afirmate mai sus.

Metodic, în chiar centrul orașului, gîrzile roșii ale lui Troțki s-au antrenază de zece zile încoace. Aceste exerciții tactice, acest soi de repetiție generală a lăvitării de stat desfășurate pe străzile gălăgioase ori prin preajma punctelor strategice ale mașinilor birocratice și politice, sînt conduse, ziua în amiaza mare, de Antonov-Ovsienko. Poliția și autoritățile militare sînt atît de obsedate de ideea unei mișcări bruște a maselor proletare, atît de preocupate să facă față pericolului iminent înct nici măcar nu observă echipele lui Antonov-Ovsienko. În acest haos general, cine să mai ia seama la acele mici grupuri de muncitori neînarmați care se strecoară pe coridoarele centralelor telefonice și telegrafice, ale Palatului Poștelor, ale Ministerelor, ale Statului-Major General, ca să observe amplasarea birourilor, circuitele instalației electrice, telefonice, pentru a fixa în memorie și pe rețină planul căldirilor, structurat, deci, pentru a studia modul în care să pătrundă pretutindeni prin surprindere și la momentul oportun, pentru a evalua șansele, a măsura obstacolele, a depista în sistemul defensiv al mecanismului tehnic birocratic și militar al statului, locurile mai puțin întărite, părțile slabe, punctele vulnerabile. Cine ar putea observa în imensul vîlmăgag, pe acești trei sau patru marinari, pe cei doi soldați sau mai ales, pe acest muncitor tăcut, de dau, cu toții, în trecerea căldirilor, pătrunși de culoare, urcă scările și care, atunci cînd se întîlnesc nici măcar nu se privesc? Nimeni nu poate avea băruială că acești îndivizi se supun unor ordine precise și amănunțite, că pun în aplicare un plan și că, de fapt, exersază în vederea unui unic obiectiv, punctele strategice de apărare a statului. Gîrzile roșii vor acționa sigur și în siguranță decareea au avut timp să așioneze, nevăzute, pe terenul însuși al luptei ce-avea cursul să se dea.

CURSUL MALAPARTE

TEHNICA LOVITURII DE STAT

LOVITURA DE STAT BOLȘEVICĂ ȘI TACTICA LUI T R O T K I

Troțki a reușit să facă rost de planul serviciilor tehnice ale orașului. Doi marinari de-ai lui Dbenko, ajutați de doi ingineri și de cîțiva muncitori calificați, studiază la fața locului dispunerea conductelor subterane de apă și gaze, sistemul de cabluri electrice, telefonice și telegrafice. Doi dintre aceștia au explorat chiar sistemul de canalizare care trece pe dedesubtul Regediei Statului-Major General. Trebuiau să fie în stare să izoleze un cartier sau chiar numai cîteva căldiri, în cîteva minute, în consecință Troțki împarte orașul în sectoare, fixează punctele strategice, împarte misiuni, zone, fiecărei echipe formată din soldați și din muncitori calificați. Pe lîngă soldați e nevoie și de tehnicieni: două grupe de luptă compuse din douăzeci și cinci de soldați letoni, doi marinari și zece lucrători ai căilor ferate primesc misiunea de a cuceri și gara Moscova. Alte trei echipe de marinari, muncitori și feroviari,

cu totul șazezi, trebuie să ocupe gara Varșovia. Pentru celelalte gări, Dbenko trimite alte grupe de luptă de cîte douăzeci de oameni fiecare. Și pentru a putea controla întregul trafic de cale ferată, fiocărei grupe îi este repartizat un telegrafist. În 21 octombrie, sub conducerea nemiloșită a lui Antonov-Ovsienko care urmărește din aproape mameviele, toate echipele exersază capturarea gărilor, iar această repetiție generală are loc cu o precizie și o punctualitate perfecte. În aceeași zi, trei marinari se duc la centrala electrică din apropierea intrării în port. Această centrală dependentă de serviciile tehnice municipale nu este nici măcar pînă în Directorul se adresează celor trei marinari : "Nu cumva sînteți oamenii pe care i-am cerut comandatului? De cîinci zile mi-a promis că-mi trimite niște oameni pentru apărarea centralei." Cei trei marinari bolșevici se instalează în centrala electrică pentru, declară el, a o apăra împotriva gîrzilor roșii în eventualitatea insurjecției. Alte cîteva grupe de luptă pun mîna pe celelalte trei centrale electrice ale orașului.

Cît despre poliția lui Kerenski și despre autoritățile militare, acestea se îngrijesc să apere, mai întîi de toate, organizarea birocratică și politică a statului, Palatul Maria, sediul Consiliului Republicii, Palatul Statului, sediul Dumei, Palatul de Iarnă, Statul-Major General. Iar Troțki, descoperind această greșală, va ataca numai organele tehnice ale mecanismului guvernamental și municipal. Pentru el problema insurjecției nu este decît o chestiune de ordin tehnic. "Pentru a pune stăpînire pe statul modern, spune el, e nevoie de o trupă de șoc și de cîțiva tehnicieni: grupe de oameni înarmați comandate de specialiști."

(va urma)

Traducere de Florin Didilescu

g î n d e m e RĂzlete magISTRULUI i a ș i o t L U C A P I Ț U

Are multă dreptate anticul naștră creștin: inter faeces et urinam nascimur. Numai că lapidarea lui formula despre ivirea noastră între rahat și urină exige completare aici, în proximitatea Prutului, aici, pe Bahluviu, aici, unde Dunărea, înaintea de a se scurge în Pontul Euxin, alcătuiește Delta, cunus + culus Europae, conul și curul continentului. Și iată de ce. Îndoiala nu începe, în aceste zile electorale fierbinți, că securității, securității trecuți, prezenți ori viitori, cu sau fără găloane vizibile la ochi liber = oxuri ejectați continuu din găozul infundibiliform al Tovarășului Nekulay Scornihelicopterescu. Pe de altă parte, nenumărate sînt mărturiile că aparatnicii, activiștii Sirecoacei totalitaraente, lacheii lor postVEROLuționari = spermatozoizi și țșniți din ginadele nescutate ale... Odișului Rejin și ale Sinistrei sale soațe falice, și, cu cap de vultur. Sunt cele două ex-certa susmenționate realități incoercibile? Nici unul din oratoriile partidelor istorice, nici Felatorii sistemului național, nici Fanii sifilisului nazal, nici Ponții șiretlicurilor nazicomuniste, niciunul nu a clamat coram populo intenția destrucției aparatului analo-genital, din gură nici unuia nu am auzit: Praeter ea censeo, Securitatem delendam esse. Va fi o poliție a gândirii. Indiferent de rezultatul alegerilor, poate de pe acum ofta bietul cetățean în prelungirea părintelui latin: Vae nobis, vae nobis, inter faeces et urinam nascimur et vivimus.

of home. Se aruncau, de pe ambele maluri, flori în acest fluviu aproape navigabil. Temerarii l-au traversat - și într-un sens și în Alalalt - înmînd, înmînd. Cu prietenii Dorin Spineanu, Ducu Rugină și consoartele lor, ne-am mulțumit să accedem, trecînd falnici, fără păs, peste frînșia arată, la un cot al Prutului, întru intime pionicării. Paznicii militari ai frontierei s-au făcut a nu ne veade. Cam atunci am intrat, eu unul, în vîltoare. Apa era rece și înșiduoasă. Abia la ieșirea din bulboacă am realizat importanța deosebire dintre Mareașul Antonescu și mine: el a pierdut, la Cotul Donului, o armată; eu, la Cotul Prutului, slupul cel verde, ecologic, în care urma să-i îngrup pe toți nemernicii gesticulației

pre- și post-revoluționare.
Nota bene: Preferai totdeauna termenul de VOLUȚIE celui de REVOLUȚIE sau VEROLUȚIE. Lexemul din mijloc are sens dacă, și numai dacă, istoria are vreunul.

În plan neteologic. Altminteri îl folosim în accepția de schimbare oarecare, nevectorizată. Bunăoară, cele din vremea Brincoveanului, despre care ne întreține del Chiaro, ori din a Geniului carpatic, proslăvite de talentul păunesc.

Unii visează alegeri regale în loc de prezidențiale. Care ar împăca principiul republican cu acela monarhic. Polonia Evului de Mijloc și Renașterii era o astfel de res publica. Monarhia era eligibilă nu numai din rațiuni politice, de alianță cu statul donator de candidat reușit, dar și de prestigiu. Capul țării, de voiaja în alte state sau prima soli streini, putea vorbi și în limbi străne. Dreptu-i că Rațiu, Iliescu ori Cîrpeanu, date fiind stagiile lor la Londra, Moscova ori Paris, nu-s deficitar la acest ultim capital. Drept pentru care, spre a nu-i dezavantaja în noua formulă, în concurența cu Mihai I de Hohenzollern, propun ca postul de rege să fie scos la concurs. La concurs în regula: cu dosar de înscriere, curriculum vitae despre activitatea din ultimii cincizeci de ani, probe orale și gestuale eliminatorii, cu probe scrise, limbi moarte și indigene, probe de telegenie, cu examen psihologic și fizic (dos habet et bene pendentes: ca să nu pretindă viitorul princip republican a avea, ca Ramses, patru). Pentru a nu fi risc de dictatură regală sau de despotism luminat, comisia, formată din reprezentanți ai tuturor profesiunilor, îl va reține pe cel mai șters. Caracterul va prima inteligența ori viclenia. Amintiți-vă de urechile desprinse ale prebunului Ferdinand I, comentate cu duioșie de Alecu Paleologu la televiziunea franceză, în emisiunea Le divan.

E care necesar să fie impotent alesul - ca să nu aibă pasiuni, nici dorința de a regula națiunea, al cărei soț simbolic urmează să hie ?

Pe 6 mai curent, tumult la Prut. Prout-prout-prout. O jumătate de milion aștepta să traverseze podul spre Ungheri, înspre basarabi, care, cînd se strîng, la un colț de masă rd, la alt colț de masă plîng. Grănicierii muscali, debordați de puhoiul viu, au întrerupt orice control și au îngăduit poporului să adune țărîna transprutică în punguțe și să se veselească la iarbă verde, green green grass.

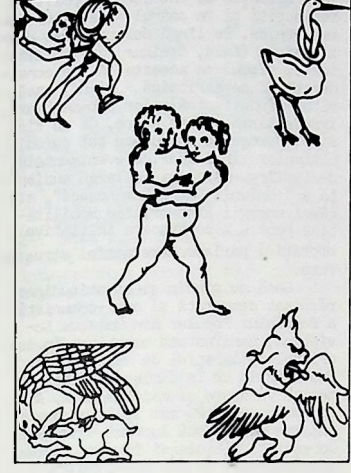
Magistrul Mihai Ursachi, chemat urgent din California de Sud și instalat director al Teatrului Național din Iași, este posesorul unui abonament pe viață la toate Băile de aburi calzi și reci din partea anglo-saxonă a Americii de Nord. Aflăm în ultimul moment că la subsoțul teatrului menționat este în curs de amenajare o saună de toată splendoarea.

În arealul timisean scriitorul Șerban Foartă, director al Teatrului Național din capitala Banatului ne-a declarat că urăște aburii, abureala și mahmureala, dar continuă să lu-bească florile, motiv pentru care și-a făcut un abonament de sezon la florăria "Sans Roses", după care, ne-a declamat în traducere proprie "Rondelul nozelor aer".

A F I N I T Ă T I !

D E L E A T U R Ș E R B A N F O A R Ț Ă

Nu orice quiproquo istoric e, fatalmente, unul tragic. Există și malentendu-uri beneșice și amuzante: nostime farse, vesele comedii cu, obligatoriu, happy-end. Căci se mai păcălește și Istoria (cu, în ocurență, "T" majuscul). Numai că, adormiți și fără șler, nu știm să profităm, mai niciodată, de micile scâpări, distracții, gașe, nici de homericele, rare, somnolențe ale acestei insomniace și ex ipso vigilente, neadormite guvernante...
...Pe care, totuși, la răstimpuri, e imposibil să n-o țure somnul.

Astfel făcîndu-se ca stătua romană: o capodoperă, aceasta, a genului (celui, adesea, mult prea pom-pier, căci oficial) ecvestru, a unui împărat și filosoș": un cap de operă, acesta, al însuși genului uman, va fi ajuns, cu bronzu-i (peren) coctit de vremuri, dar neatins, pînă la noi. Pentru că, pare-se, chiar zelul idoloclast, al lor, orbindu-i, vechii creștini îl vor și lunt drept altul (căruia densii și erau îndatorați peste măsură) pe cavalerul stoic și gentil.

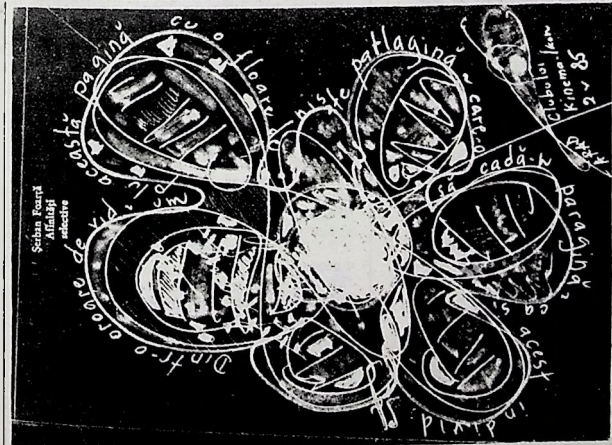
Astfel făcîndu-se că "tînda" numită "a astrologiei" din prea-catolica și pariziana Notre-Dame, își datorează supraviețuirea (căci, în zelul său iconoclast, Comuna o trecuse, cu alte superstiții, pe listele ei negre, - era în toiul Anului Teribil) nu altuia decît - miracol! - "turbatului", căci hebernetel, Cheamette, sub cuvînt că sacrele eșigii: a Fiului și, respectiv, a Maicii lui Între Apostoli, n-ar fi dealt însemne solare, zodiacale, adică astronomic, profane (și, ca atare, științificești), - ce-i și slujiseră unui Dupuis, de altfel, să-și fabrice "sistemul planetar"...

Altminteri, în istorie, indemiți și rescapați nu prea există; iar ceea ce este delabil (căci vreo Carthagină, mereu, "delendam esse"), nevătămat și teașar n-o să scape...

...De nu cumva (ceea ce pare alt miracol) lațul deleatur-ului... însuși cedeză, - lăsînd, astfel, în picioare cîte o Columna Infinita.
• Marc-Auréliu, bineînțeles.
• Cf. J.-K. Huysmans, Trois Églises et trois Primitifs, Paris, 1908, pp. 70-71.
• Cît despre deleatur, cf. Le petit Larousse, 1973, s.v.:

(În paranteză fie spus: giraffa (sic!) i-a inspirat o poezie lui Jacques Prevert, - pe care a. Luca Pițu, vecin de parîră, o știe.)

Ne exprimăm regretul pentru eșecul electoral al lui Liviu Antonesei. Oricum, Tasiul va fi bine reprezentat în Parlament de către deputatul Ion Hopulele.
Este iminentă apariția unei noi reviste la Cluj: APOSTROF. Aflăm de la Marta Petreu, Liviu Malita și Ovidiu Pecican că tipografiile de sub Dealul Feleacului își dispută aprig dreptul la editare...
Clubul din Arad asigură, pe această cale, membrii grupului de inițiativă din Iași pentru constituirea Asociației Potentialilor Definiți Politici (Luca Pițu, Liviu Antonesei, Dorin Spineanu) că facem demersuri intense pentru a le acorda azil politic pe teritoriul Aradului. Primăria din Vîșoia ne-a anunțat că este în curs de finalizare un lagăr de meditație patafizică, cu vorbitor.

Nu victoria Frontului în alegeri a fost surpriza. Atita vreme cât pentru noi românii politica va continua să se facă pe modelul pavlovian al reflexului condiționat era limpede că salivatul diurn al majorității conștientărilor se produce în fața "smallului" charmant al domnului Iliescu, prevestitor de cantități îndestulătoare de salam cu soia. Victoria F.S.N. a adus cu sine alte cîteva mirări. Mai întii procentajul de voturi în favoarea sa o majoritate atât de tranșantă, înfrunt neregulile procedurale ale primelor alegeri libere de după război - despre care se vorbește atita, și pentru a le clama, și pentru a le nega - nici n-ar mai fi relevante. Esențială rămîne mentalitatea reflectată de acest procentaj, polarizarea puternic dezechilibrată într-o parte transformînd balanța electorală într-un detector atitudinal sui generis. Semnificativ pentru momentul actual este, deci, că majoritatea covârșitoare a românilor sînt de părere - conștient sau nu - că existența mai multor opțiuni, mai multor opțiuni, ori mai multor tipuri de abordări ale aceleiași probleme (oricare ar fi ea) este neavenită și dăunătoare. Odată în plus, românul se dovedește un ins obedient, cu respectul autorității, așteptînd mereu și mereu - soluțiile de la altcineva. Constatarea se confirmă și "pe teren". Mulți dintre interlocutori vor blama vacarmul de azi, haosul vocilor, regretînd bunele vremuri cînd răposatul Ceaușescu (Dumnezeu să-l ierte!) "cizmar, cizmar, da" a știut să-i țină în mîna pe toți ăștia și nici unu nu mișcă-n front". Nu poți să nu-i dai dreptate omului de pe stradă, la astfel de lucruri răposatul părinte al patriei se pricepea. Acum, prin alegere liberă, s-a obținut, în sfîrșit, legitimitatea posibilității de a continua pe acest drum, iar dacă lucrurile nu vor înainta pe traseul unui totalitarism populist hotărît va fi iarăși, pentru a cita oară în istoria noastră) meritul "despotismului kminat" al domnului Iliescu. Dar, iată, există și o minoritate de altă (alte!) părere (păreri). La adunările F.S.N. se clama

sportiv, în ultima vreme, pentru a nu înțeapa nici un dubiu "Cine nu e cu noi, e împotriva!" "E limpede, așadar, în ce lumină apare orice opoziție membrilor partidului de guvernămînt și covârșitorilor săi susținători. Pentru români, s-ar zice, ideea de opoziție e similară cu aceea - de bună tradiție stalinistă - de "dușman al poporului". Nu e de mirare că mult vehiculata sintagmă "opoziție constructivă" este, în ochii a trei sferuri dintre oamenii acestei țări, o "diversiune", un non-sens. Cum poate fi opoziția constructivă, cînd își propune să dărîne ceva pentru a pune în loc altceva? Chestiune abstractă, complicată, maseînd pofta de putere, las' că știm noi. E limpede: votul pro-F.S.N. de la 20 mai înseamnă a-

românii

DUPĂ

ALEGERI

cordul pentru o cale moderată. Se visează atît la o ruptură moderată (pentru că viitorul sperie!) ,cît și la o continuitate moderată în raport cu trecutul.

O altă surpriză a fost, însă, distribuția în parlament a celorlalte forțe politice. S-a putut, astfel, constata că principala forță de opoziție este U.D.M.R.-ul. Uniunea Democratică a Maghiarilor din România ocupă, la mare distanță de F.S.N., locul doi în parlamentul țării. Dovedind o excedență concertare a opțiunilor politice ale etnicilor maghiari, acest rezultat e de natură să agraveze, în loc să amelioreze tensiunile politice din țară. Orice opoziție parlamentară

va trebui, pe durată acestei prime legislații, să țină seama de U.D.M.R., dacă vrea să aibă șorți de oarecare izbîndă (iluzorie și aceea, atita timp cît majoritatea parlamentului poartă aceeași culoare politică și atita vreme cît respectiva coloratură se regăsește în rîndul executivului). Nu trebuie, însă, uitat că plecăm de la o situație de intoleranță politică reflectată și în cadrul relațiilor inter-etnice. Pe lîngă dezaprobarea opoziției ca (fals, desigur) destabilizatoare, riscul ca aceasta să fie considerată și nepatriotică - fiind, pasămite, vindută străinilor, pro-maghiară, irredentistă - este enorm. Că nu sînt simple temeri o dedovede tot cursul ultimelor cinci luni, cu evenimentele de la Tîrgu-Mureș și cu larga audiență a "Unirii Vatra Românească", ale cărei energii sînt oricînd mobilizabile pentru a contracara inițiativele opoziției parlamentare astfel structurate.

Dacă ne gîndim și la atitudinea răspicată democrată și anti-comunistă a Frontului Popular din Moldova Sovietică, manifestată neechivoc în cuprinsul declarației de adeziune la Proclamația de la Timișoara, imaginea ne va apare și mai completă. A fi român, după 20 mai 1990, nu poate înseamna decît două lucruri. Sau să dorești să viețuiești într-un socialism remaniat pe ici-colo, punînd ordinea și disciplina mai presus de libertatea de spirit și inițiativă, sau să vrei schimbarea societății românești, asumîndu-ți riscurile multitudinii de opinii contradictorii printre care își vor face loc sigur cele bune, și să pui libertatea fiecărui în parte și a tuturor laolaltă mai presus de constrîngerile exterioare. Otrînd pentru prima dată riscăm să sacrificăm personalitatea noastră și dimensiunea morală a existenței. Și totuși - ne pe cealaltă poziție, riscăm să părem mai puțin români și patrioți.

Viitoarele bilanțuri vor aduce mai multă lumină.

Ortina Peiran

...La ora aceea tîrzie din noaptea (2,00-2,12 n. red.) ,ieșind de la ședința Consiliului pentru stabilirea Capitalei, prin spatele Depozitului, cum era stabilit, mi-am dat seama că Ei au început să banuiască ceva. Era unul singur, mic de statură și grăsuț, îmbrăcat modest, cu o șapcă de revoluționar bolșevic pe cap, lîngă un stîlp cu bec. (Cred că le e frică de întuneric.) Mi s-a părut că începe să zîmbească de cum m-a văzut, am avut impresia că mi-a și tras cu ochiul, dar poate să mă fi înșelat căci, după cum știu, nu văd foarte clar la distanță. (Verifică dacă nu era unul de-ai noștri).

"... căci gărziile și patrulele de pe drumurile principale ale imperiului. erau, desigur, unități ale forței interne... pe care guvernul se străduia din toate puterile să le mențină în funcțiune." (p.172-2)

... Am recepționat semnalul intrării consiliului de Elită (Mica publicitate: "S-a furat mașina albă 2-AR-222..."), dar nu am riscat să vin. Sînt curios de informații au furnizat Excelanțele Lor L.Utip și F.Nabres. Poziția celor de aici o cunoști. Repet: nu trebuie să cădem iar în capcană, ca și data trecută. "... Cît privește misiunea în aparență și mai promițătoare a iezuiților la curtea din Peking, aceasta a supra-viețuit înlocuirii dinastiei Ming de către dinastia Chin în 1644, dar a fost zădărnicită de unelțirile

I O N RAPORTUL PENTRU

MUREȘAN (N)

altor ordine misionare..." (p.200)

... Noi ne vom susține ideea pînă la moarte: Capitala țării trebuie să fie absolut secretă. Nimeni din țară nu trebuie să știe unde se află capitala, cu atît mai puțin Guvernul. E singurul mod în care centrul de putere poate fi păstrat cu adevărat invulnerabil. Va fi o asezare subvacantică? Una săpată în stîncă în burta vreunui munte? Un edificiu în mijlocul Cîmpiei? Rămîne să hotărîm la Consiliu.

"... Un oraș nou, construit dintr-o dată, pe baza unui plan cuprinzător, va fi, probabil, mai confortabil decît un oraș vechi ce s-a dezvoltat treptat, la întîmplare..." (p.152)

... Odată construcția încheiată, Președintele și Guvernul se vor muta (vor dispere) în Capitala secretă. Comunicațiile cu țara vor fi asigurate, stabilite numai (accentuez, numai) prin televiziune și radio. (notă: Ansamblul de construcții se va realiza sub paravanul construirii unei centrale atomoelectrice. Vezi Cernavoda)

... măsurăți suprafața ocupată de clădirile administrative ale guvernului ... calculați cifra totală a volumului lor în metri cubi, urmăriți

hoardele de funcționari publici, asemenea unor roicuri de lăcuste, care se deplasează înocet pe biciclete, de două ori pe zi, între aceste clădiri administrative din centrul orașului" (p. 172)

... Cînd mandatul conducătorilor (oricum mai lung de 4 ani) va expira, stațiile radio-T.V. vor fi dezafectate și sub pretextul unui accident la Marele reactor nuclear (vezi Cernobil), Capitala, împreună cu întregul personal politico-administrativ, va fi acoperită sub o calotă grosă de beton și plumb. Insuși Consiliul de Elită, după ce va fi transmis unui cm de încredere Dosarul cu documentația pentru alegerea și construcția altei Capitale secrete, va fi închis, pentru vece, sub calota fostei Capitale. În acest fel, secretul se va păstra.

"... amplasamentul exact nu se cunoaște - undeva în apropierea unde fluviul Kherkax părăsește platourile înalte din Kuristen, îndreptîndu-se spre marea cîmpie aluvionară..." (p.162)

... Cardinalul U.Abas, află cu încredere, s-a desprins de poziția grupului extremist B., poziție pe care o mai consider încă de un eticism economic vulgar.

"... Un oraș - capitală...recol-

autonomia PROVINCILOR istorice

Procentajele de opțiuni feseniste pentru cele două camere ale Parlamentului, restructurate pe marile provincii istorice :

MOLDOVA ȘI DOBROGEA 79 % FSN
MUNȚENIA ȘI OLTEANIA 78 % FSN
TRANSILVANIA ȘI BANATUL 45 % FSN

Așadar frații noștri de dincolo de Carpați au optat în marea lor majoritate pentru o politică economică de trecere lentă de la un comunism dicatorial la un comunism cu față umană, probabil și din dorința fierbinte de a încheia construirea societății socialiste multilateral dezvoltate...

Dincoace de Carpați, o majoritate, ce-i drept relativă, a optat pentru o ruptură totală cu structurile comuniste, pentru o democratizare autentică și o liberalizare reală a societății românești.

În paranteză să fie spus, dacă procentajul național ar fi fost cel din Transilvania (45 % pentru partidul majoritar și 55 % pentru partidele din opoziție cu Ion Iliescu ca președinte) am fi realizat din primul moment electoral liber un parlament echilibrat și democratic.

Din păcate alta este situația. Și astfel se face că diferența specifică atât de flagrantă dintre cele două mari electorale despărțite de munții Carpați va obliga Adunarea Constituantă să includă în programul său de lucru un punct care să supună dezbaterii problema autonomiei celor trei provincii istorice și legat de aceasta schimbarea capitalei țării.

Sub acest aspect prevăd următoarea alternativă :

1. Ori se continuă politica de "omogenizare" comunistă, adică de sărăcire generalizată de dragul unei himerice egalizări a calității vieții ceea ce va însemna ca și pe mai departe Nordul va trage după el Sudul așa cum s-a întâmplat în ultimele decenii.

2. Ori se procedează la acordarea autonomiei administrative și economice celor trei provincii istorice, mai puțin președinția republicii, armata, internele și externele.

În acest fel Sudul și Estul vor putea desăvârși construirea comunismului fără să-i oblige pe ardeleni și bărâneni să facă același lucru în virtutea "generalizării raționale". La rândul său Nord-Vestul va putea porce de în liniște la radicalizarea vieții sociale și economice, pornind de la experiența democrațiilor occidentale fără să-i oblige pe frații lor de dincolo de Carpați să se conformeze unui model care le este străin.

În ambele variante devine absolut necesară

SCHIMBAREA CAPITALEI

sau mai exact construirea din temelii a unei noi capitale undeva pe lângă Alba-Iulia, asemănător modului în care au procedat brazilienii, edificând pe pământ virgin celebra Brasilia.

Între efectele benefice ale unei asemenea schimbări menționez, descurajarea oricărei tentative de separabilism politic, eliminarea unor posibile demersuri revizioniste și mai ales crearea condițiilor pentru

DE-BALCANIZAREA ROMÂNIEI, condiție la rîndul ei pentru a intra în Europa.

Nu doresc să supun analizei acum toate nenorocirile și umilințele care s-au abătut asupra întregii țări, pornite și întreținute din "centrul vital al națiunii", ci doresc să enumerăm sumar cîteva "contribuții" din ultimii ani :

Bucureștiul este singura capitală din fostul lagăr socialist care nu s-a revoltat niciodată împotriva opresiunii comuniste; nu la București s-a declanșat revoluția din decembrie 1989, eventual aici s-a organizat lovitură de stat; Bucureștenii au fost aduși cu forța la 21 decembrie în Piața Palatului ca să condamne revolta timișorenilor, dar a fost să fie altfel; aspectul jenant unor demonstrații și contra demonstrații; aspectul absolut penibil al dezbaterilor din Parlamentul provizoriu, iar după cum arată lista noului parlament nu prea ved o diferență calitativă; mascarada proceselor "genocide"... Apoi alegerile, din contextul cărora îmi exprim perplexitatea pentru faptul că educatorul electorat bucureștean nu a găsit de cuviință să aleagă în parlament pe nici unul din intelectualii independenți (M. Dinescu, I. Caramitru, G. Liiceanu, O. Paler, P. Creția, P. M. Băcanu, R. Filipescu, A. Pleșu, St. Tănase ș.a.), ceea ce a pus capac la toate cele de pînă acum.

Tinerii care și-au jertfit viața după noaptea de 21 decembrie precum și participanții la mitingul prelungit din Piața Universității au spălat rușinea primului oraș al țării. Dar oricum este prea puțin pentru a mai purta demnitatea de capitală europeană.

Și în sfîrșit, drumul spre Europa trece obligatoriu prin Nord.

George Șăbău

Ț CAPITALĂ SECRETĂ

tează ceea ce nu a semănat." (p.112)

... M-am gîndit și la varianta celor trei Capitale. Trupul omesc este un bun exemplu. După considerentul prestigiului, cea mai bună capitală ar fi Capul. După criteriul convenabilității, al legăturilor economice cu celelalte regiuni, satrapii, ale organismului, ar fi Inima. După cum orice strateg, luînd în calcul posibilitățile de rezistență la eventuale agresiuni, va stabili Capitala în Sex(Pula?). În economia trupului însă, rînd pe rînd, fiecare din aceste capitale, periodic, preia supremația după cum reușește să dobîndească autonomie energetică.

"... Pe de altă parte, în primul imperiu persan, guvernul trebuia să-și împartă timpul între cele trei capitale și în fiecare an își petrecea o parte din vreme în fiecare din ele". (p.162)

... Nu aș vrea să se creadă că doresc să obțin bunăvoința Inaltului Consiliu, dacă voi susține că varianta (cea mai de dorit în aceste momente) Capitalei secrete a fost, nebulos, e adevărat, prevăzută încă din vechime. Mituri raționale stau măturate. Puterea zmeilor era cu mare grijă ascunsă. Centrul puterii lor era doar lor în-

șile cunoscut: "Puterea mea, zise zmeul, stă într-o scoară, care se tăvălește cît e zălucă într-o lacoviște de lapte dulce... În scoară este un iepure, în iepure o prepelită, și în prepelită sunt trei viermi. Aceștia sunt puterea mea." Știm, Capitala zmeului s-a dovedit vulnerabilă.

Pentru ca nucleul puterii să fie inexpugnabil, iar Marele Consiliu poate realiza asta, nici măcar Zmeul nu trebuie să știe unde fi este Capitala. Numai astfel accesul la conducere al unor Feți-Frumoși, neprevăzuți în Calcul Veșnic, va putea fi împiedicat.

"... si-a început cariera ca domnitor local al unuia dintre principalele periferice de pe platouri... și amîndoi și-au cîștigat noul imperiu(m) atacînd cu îndrăzneală pe fostul lor suveran, răsturnîndu-l și luîndu-i locul." (p.162)

... După Revoluție, le-am văzut slăbiciunile. Adevărul este că și ziaristii aștia își bagă nasul peste tot! S-a aflat că ar fi fost mai multe guverne. Dl. Mazilu declara într-o revistă străină că și el ar fi condus țara. Sînt jalnici. Cel mai puternic centru de putere, pentru că nimeni nu a reușit să afle de el, l-am deținut Eu. După Crăciun, soția mi-a spus :

"Vezi, eu nu știu cine conduce țara asta !" Atunci am hotărît să iau în mîna frîiele puterii. Trei zile am fost singurul guvern invulnerabil. M-am urcat pe bloc, aveam în mîna un creion chimic (asta asigură prestanța) și mai multe caiete. Am organizat alimentația publică (am notat orarul Alimentației și Aproxarului), apărarea aeriană (am notat orele la care trebuie să treacă avioanele), transporturile (șapte troleibuze ora), ordinea publică (au trecut conform planificării mele trei polițai și zece militari) etc. Nu știu dacă știa mea ț-a-a remis documentele fiindcă între timp eu m-am inter-nat ... ca unul

"... care a convins autoritățile ecleziastice de autenticitatea unor viziuni avute pe dealul de la marginea orașului." (p.142)

... După trei zile am cedat puterea, bineînțeles în cel mai desăvîrșit secret.

"... Un oraș-capitală capătă acest rol în urma unei alegeri, iar alegerea e revocabilă" (p.102)

Pentru descriere, același cifru, pe Arnold Toynbee, Orașele în mișcare, București, 1979. (Numai paginile a căror numerotație se termină în "2")

P.S. Mare atenție la Toynbee: "... pînăndu-și cunoștințele în slujba intereselor de stat în cadrul "Foreign Office"-ului ... fiind unul din experții acestuia..." (p.332)

RĂBDARE POLI T I CĂ ȘI TUTUN CU GUDRON

Dimineața următoare după alegeri, cînd deja toată lumea părea să știe rezultatele (din prezvițiune ori amintiri) am ieșit să-mi cumpăr țigări. Imi exercitasem dreptul de vot cu destulă conștiință, cred eu, și mă credeam îndreptățit la răbdare și tutun. Nu știu dacă răbdarea va mai fi obligatorie pe cîncinale, dar tutunul cu care îmi rărmîntez clipele îl cumpăr în aceleași pachete inapetisante. Cobor o bucată de drum și traversez bulevardul spre uzina tutungerie aflată în zonă. Pe strada însoțită era lume puțină și cam apatică, o apatie căreia i-am zis imediat "mahmureală post-electorală". După mai multe săptămîni de agitație și contrademonstrații, intoleranță vicinală care a dus uneori la ruperea prieteniiilor încheiate neelectiv în perioada de "dictatură" (firesc, nu?) odată cu psihanalizabilul gest al introducerii votului în urnă, spiritele păreau să se mai fi liniștit. Chiar să fi căzut într-o vinovată apatie. Ceva ce semăna cu culpa unei complicități căreia nu-i poți prevedea încă efectele, se lăsase peste onrabilul meu cartier, onrabil din punct de vedere al structurii sociale.

Intrat în tutungeria mult prea spațioasă (unul din acele localuri concepute să fie camangerii și alocate apoi altor ramuri), aștept politicos și renunț chiar la rîndul meu în favoarea celor mai grăbiți și celor ce-și cumpărau ziare. Asta trebuie să-i fi atras atenția femeii, una din acele prezente ce-și contrazic banalitatea aparentei cu o scorțoșenie surprinzătoare, care mă întrebă ultimativ "ce poțesc". Ii cer două pachete din cele mai simple și mai gudronate țigări, ce ne amintesc eficient de epoca pe care tocmai am traversat-o, țigări cazone cu fumul tare ce întretin în noi (sînt sigur) cenesteziiile acelei epoci. Ar fi putut rămîne încredințată și expeditivă, facu un gest de a-mi arunca cele două pachete, cînd văzî bancnota de zece lei cu care voiam să plătesc. Cam șifonată (nu e o aluzie fiscală), dar la urma urmelor întreață ca bilet. "Pe asta nu pot s-o iau", îmi spune după o scurtă, expertă și cam nepăsătoare examinare. "De ce?" vreau ea să știu, în timp ce alte două femei așteptau în spatele meu, "e întreață". "Dar nu se vede seria", spune ea și-mi cere alți bani. Se vede seria mare, se vede și seria mică, doar că aici nu puteai fi sigur dacă litera inițială e G sau C. Insist dar degeaba. De altfel cîte nu se pot întîmpla începînd cu confundarea unei litere! "Vecinul dumneavoastră e Malot sau Malod?" Ii spun că e datoră ei să predea bancnotele mai uzate la bancă, ori datoră băncii să le rețină cînd fi parvin, dar totul pare s-o irite cîtă vreme eu nu fac gestul, mai simplu și mai firesc, de-a scoate alta. Imi spune că la bancă, dacă ea duce o astfel de bancnotă de zece lei primește cinci lei pe ea. O fi început statul român să vîndă bancnotele de zece lei cu cinci lei? Ii sugerez să-mi dea în virtutea acestui fapt, un

singur pachet de țigări, dar refuză indignată. Resemnăt scot o sută nouă, inflaționistă, dar la vederea ei îmi spune victorioasă că nu are mărunt, luînd lumea martoră. Simt că-mi ies din fire și o pun să-și golească sertarele de maruțișul metalic, privind cum salariul meu pe o zi se transformă în fișe pentru cerșetori și cîntărele stradale. La ieșire o întreb nevinovat, ca între doi vecini care vor să se împace, dacă a votat cu Frontul. La asta sare ca arșă și începe să țipe, jignită de intuiția mea: "Noi sîntem 89 la sută!". O privesc surprins, e aproape valoarea maruțișului pe care-l înfundasem cu chiu cu vai în buzunar. Apoi continuă și mai disprețuitoare: "Ce se aseamănă, se-adună. Ce se aseamănă, se-adună!". Voia să fie o pejorație ce mi se adresa, dar agramatismul sau mai degrabă inadvertența stilistică dădu un caracter ambiguu și derizoriu cuvintelor ei. Și mie o conștiință de minoritate. În vremea asta o clientă în vîrstă, numai în capot și papuci, îmi aplauda apasat și țifnos sub nas. Doamna în papuci încerca pe seama mea un triumf absolut, poticnit și aproape solemn.

Sînt, din această clipă, un adept al tutungeriilor privatizate, deși am înțeles că în Occident se fumează din ce în ce mai puțin.

IMPUDICA ZODIE A POLITICULUI

Exista tentația de a crede că noi, românii, reușisem să ne desprindem de nefasta zodie a politicului.

Timp de mai bine de patruzeci de ani am fost infectați cu un virus extrem de puternic: politicul. Mentalitatea noastră a devenit ocangrena a cărei secreție a infestat întregul comportament. Cele mai banale gesturi nu reușeau să supraviețuiască altfel decît sub masca politicului, cu atît mai mult vorbele, faptele, care impuneau autocenzură îmbrăcînd forme de-a dreptul stupide pentru a supraviețui.

Ne cenzuram mersul! Mergeam altfel LA serviciu și altfel DE LA serviciu, într-un fel LA vreo coadă sau DE LA aceeași coadă. Eram "șchiopi" cu adevărat sau, în orice caz, falși, denaturînd, cu sau fără voie, esența mersului. Pe stradă nu mergeam așa cum împrejurările dînafară sau dinăuntru ne-o impuneau: nici hotărît, nici grăbit, nici șovăitor, nici apăsător, căci toate modulele puteau adăuga încă o filă la dosar. Buroul a cuprins toate mersurile: al tîrîrurilor, al mijloacelor de transport în comun, în străinătate, pînă și în gimnastică - urde sînt peste treizeci de variante de mers. Cred că uitasem, de fapt, să mergem.

Oricum, perioada de pînă la Revoluție a afectat profund nu numai economia, cultura, demografia..., dar în special mentalitățile unor grupuri mari de oameni.

Deși evenimentele pe care le trăim aparțin unei istorii conjuncturale (scurtă ca timp, complexă dar incompletă), cred că nu există mutații sociale rapide, spectaculoase, cum își imaginau unii. Acest tratament intensiv - Revoluția - nu este în măsură să ne vindecă mentalitatea bolnavă. Inclîn să cred că ea se agravează: zodia Politicului și-a schimbat straietele, poartă însemnele democrației, ce-i drept sărace, priele de a o privi în (aproape) toată goliciunea ei.

O descoperim agresivă, ne incită, uneori este de-a dreptul impudică, plină de promisiuni, crudă (nedreaptă?) atunci cînd ne întoarce spatele, mincinoasă, lașă, altfel plină de speranțe și de cele mai multe ori, nu roșește și multe altele...)

Au apărut în presă multe atacuri pertinente și directe la competența unor domni aflați în posturi (posturi, imposturi...) de răspundere, atacuri întemeiate, documentate și - multe - repetate. Opinii publice i s-a afișat o nonșalantă sfidare.)

În zodia Politicului, impudicia a sfărîmat pînă și temelii provizoratului!

Ioan Galea

1) În Parlamentul nostru se "socratizează" cu mult "of!".

Citat în sprijinul protocroniştilor:

"Voi vorbi totuși, chiar dacă acest val va trezi în urmă-i un rîs nemăsurat și ne va înurda cu cea mai proastă reputație."

(Platon, Opere, V, Republica, partea III, 473 c., E.S.E., București, 1986).

universitatea de VEST

conversația

cu DOMNUL DOLPHI DRIMER

Intrebare: Dle. profesor Drimer sau, dacă-mi permiteți, domnule Drimer, sinteți un visător?

Răspuns: Sînt, sigur că sînt.

I. Și visul dumneavoastră legat de Universitatea Ecologică din București și mezină ei din Arad, pe ce se întemeiază?

R. Pe faptul că toți oamenii sînt cu mine, pe faptul că toți cînd închidem ochii visăm, pe faptul că marea majoritate a oamenilor visează frumos; pe faptul că acesta este un vis frumos, curat, cinstit, făcut pentru a da o educație copiilor noștri și nu în ultimul rînd pe faptul că sîntem pînîntî, unii chiar bunici și am vrea să înclăzăm cu poveștile noastre despre ceea ce am făcut pe nepoții și pe copiii noștri...

I. Ați spus o vorbă care mi-a mers la inimă în cursul întîlnirii de astăzi cu factorii locali: "n-o să ne taie nimeni capul pentru faptul că o să-i învîtăm pe copiii cartei", și ca dascăl subscriu întru totul. Ați dori să-mi spuneți ce șanse acordăți Universității de Vest, acum după întîlnirea cu cei ce s-au angajat "să o moșească" (v-am citat)?

R. Oamenii de aici mi-au făcut o impresie extraordinară, nici la București n-am reușit să stringem atîta lume cîtă am strîns la Arad. Poate Bucureștii e mai eterogen. Cunoșc dragostea celor din Arad pentru copiii lor, este poate locul unde m-a impresionat cel mai mult această dragoste. Pentru ardelean nimic nu e mai valoros decît copilul lui, iar ardeleanul vrea să dea copilului învîtătură pentru că este singura bogăție care rămîne. Toate celelalte bogății diapar, dispar, pe cînd aceea a învîtăturii este singura care rămîne în capul copilului. El merge mai departe și devine matur cu această bogăție inestimabilă. Ca dascălul transferăm astfel această bogăție în mod continuu...

I. Este investiția cea mai rentabilă pe care o poate face un om, investiția în propriul său copil?

R. Așa și este. Se spune că meseria e este brîtărk de aur. Este un vechi proverb la mare cinste în Arad; învîtătura este mai mult decît brîtărk și mai mult decît aur.

I. Care este psihologia în București vis-à-vis de sistemul acesta de învățămînt, care oricum e nou pentru noi? Mă refer la raportul dintre cerere și ofertă...

R. Cea mai mare parte din oameni au primit pozitiv această universitate particulară, ea fiind considerată una dintre realizările concrete ale revoluției care a descătușat și mintea omului nu numai în industrie, agricultură, turism, în comerț, dar care a venit să abordeze și problema învățămîntului. În consecință reacția a fost foarte pozitivă. Ca la orice reacție pozitivă, adevărul este că există totuși și anume neliniști în ceea ce privește taxele cu care această universitate trebuie să se finanțeze. Mai sînt întrebări cu privire la posibilitatea realizării unor astfel de venituri. Nu intenționăm să facem din acest aezămînt o universitate a celor bogăți. Îată de ce tindem să dăm burse la cea mai mare parte a studenților într-un viitor apropiat. Vrem să fie o universitate a celor mai buni.

I. Cum veți reuși să împăcați exigențele examenelor cu necesitatea de a avea studenți care să subvenționeze universitatea?

R. Nu! Nu vom face nici un rabat de la calitatea studenților, chiar dacă va trebui să dăm faliment și să recunoaștem că n-am reușit. Nici nu vreau să visez așa ceva.

I. Ce se va întîmpla peste un număr de ani cînd oferta de specialiști în plan național va fi mai mare decît cererea?

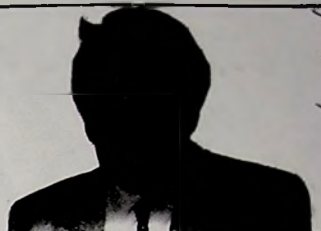
R. Întîi să înțeli să știi că niciodată în domeniul specialiștilor piața nu se îngustează. Totdeauna piața se lărgeste pentru că din ce în ce mai mult este căutat specialistul, este căutată inteligența care pune în mișcare toate mecanismele vieții noastre. Și în acest sens, niciodată nu putem considera că avem suficienți specialiști. Dar în același timp va trebui să existe o competiție între specialiști și astfel se vor descoperi cei autentici. Nu avem nevoie de specialiști care au trecut pur și simplu printr-o facultate, ci de aceia ale căror cunoștințe justifică faptul că se pot defini cu calitatea de specialiști.

I. Deci competența și performanța în același timp. În altă ordine de idei mișcarea ecologistă înseamnă și puritate morală. Cum vedeți dumneavoastră lupta împotriva poluării morale?

R. E o problemă foarte grea. O problemă care nu este rezolvată niciunde în lume și cu care ne vom lupta tot timpul. Poluarea pătrunde la noi prin mass-media care are și nu are întotdeauna cele mai bune intenții. De multe ori sînt doar intenții comerciale. Dar factorii de poluare morală pătrund și prin discuții, prin activitatea cotidiană, și, zic eu, că nu există încă la noi un specialist care să se numească "guroier-ecolog". E vorba în fond, și mă întorc cu aceasta la problema educației, la următoarea idee: oamenii educați nu pot fi decît curați.

I. Domnule profesor, o întrebare la care răspunsul nu este obligatoriu: că o ordine nouă se poate, înțemeia pe minciună este un fapt pe care istoria noastră l-a demonstrat cu prisosință. Întreb ca membru al Mișcării Ecologiste care n-a dorit niciodată puterea ci a vrut să se constituie în factor de echilibru între excesele extremelor de dreapta ori de stînga, vă întreb, credeți că poporul român va mai accepta în continuare poluarea morală prin minciuna ridicată la rang de instituție?

R. Pentru mine această întrebare nu este dintre acelea la care să nu pot răspunde. Prin urmare și întrebarea dvs., care este pertinentă, trebuie să capete un răspuns. Nu vom accepta. Nu vom mai accepta minciuna niciodată. Am așteptat 45 de ani să aflăm adevărul cu privire la evenimentele din '44. Sîntem un popor, răbdător, perseverent, care crede că va afla întotdeauna adevărul. Și vom afla și adevărul acestor zile pe care le trăim. Și acesta va fi un adevăr care ne va înclăzi inimile pentru că rezultatul lui îl simțim atîșel de cum a fost 45 de ani. Vedeți, eu am părul alb, o parte din viață mi-am trăit-o în acești ani și am așteptat mult să se termine cu minciuna, cu lena și cu furtul ca să putem începe în sfîrșit, o viață nouă. Cu siguranță nu m-aș putea întoarce la ce a fost chiar cu prețul vieții mele. Și probabil că foarte mulți oameni care au dorit acest adevăr nu vor mai accepta niciodată minciuna.

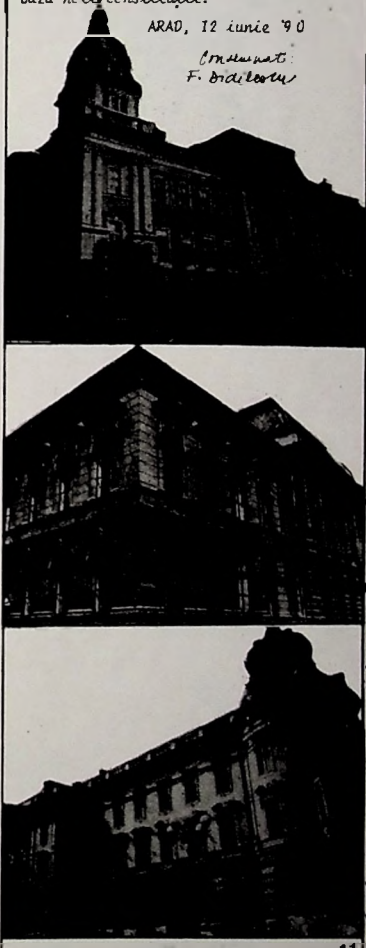
Prof. Dr. Dolphi

I. O ultimă întrebare: Care sînt liniile directoare în activitatea Mișcării Ecologiste în următorii 2 ani?

R. Noi ne bucurăm de succesul pe care l-am reușit la alegeri. El este mic din punct de vedere procentual, dar foarte mare dacă îl raportăm la alte forțe politice. Să fim al treilea partid al țării după numai cinci luni nu este deloc nelămurat. Întreaga Mișcare Ecologistă împreună cu Partidul Ecologist, cu contribuția ecologistilor din Arad, au adunat mai multe voturi decît cel mai important partid istoric, ceea ce înseamnă că oamenii din România vor altceva. Strategia noastră, deci, va fi să ne arătăm viabilitatea nu numai în domeniul ecologic, ci și în cel economic, cel de turism, de servicii, cel al culturii, în așa fel încît să ne lărgim sfera de activitate în domeniile vieții politice și sociale. Dorim să obținem rezultate importante în alegerile comunale și ordășești, să fie pregătăm în așa fel încît nu să luăm puterea, dar să devenim o voce tot mai puternică, peste doi ani și jumătate, pe baza noștrii Constituții.

ARAD, 12 iunie '90

Domnul
F. Brădăreanu

Scrie puțin pe urmă. Universitatea de Vest

Brol

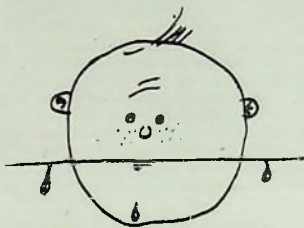
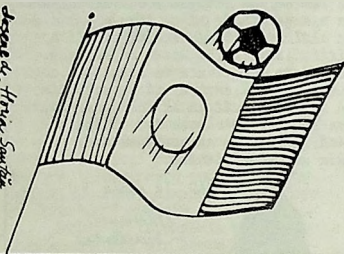
Intr-o prospectă își plină de prosepetime) emisiune TV "Gaudeamus", Alexandru Andrieș, interpreta o cântec propriu dedicat telegeniului domului prim-ministru Petre Roman. Cum această calitate a șefului guvernului nu stim să fi fost remarcată public înaintea de revoluție, nu putem să nu facem legătura - între succesul fulminant la române al domului Roman și ascensiunea ascensiunea sa socială. O eventuală menținere a domniei sale în fruntea consiliului de ministri riscă, asadar, să aibă, printre alte miraculoase efecte, și pe acela de a-l proiecta direct alături de eroii tradiționali de baladă: Miu Haiducul, Toma Alimos...

Tot în "Azi" (1 Iunie 1990): "... fragmente din interviul acordat revistei TIME, în Iulie 1989, de liderul P. C. Italian - Achille Occhetto, care nu se rușina de trecutul partidului său, dar își mbrturisea, în același timp, intenția de a avansa spre social-democrație...". Altfel spus, se înțiplă și la case mai mari. Apoi de, numai că în Italia n-au murit mii de oameni în stradă pentru ca domul Occhetto să poată vira elegant spre social-democrație.

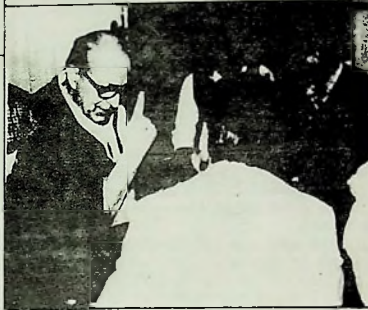
Parafraza. "Intr-o grădina. Lung-o tulpină. Zării o floare ca o lumină. S-o tai să strică. S-o las mi-e fri-că. Că vine frontul și mă rădică."

Cilibi Moise (sec. XIX)
"Vedeți domnilor, în ce timpuri am ajuns. Hrtia scrisă e mai eștină decât cea nescrisă"

O fracțiune a Clubului din Arad face demersuri de constituire a societății PRO-PALEOLOGII, urmând ca imediat după înțarcerea în țară a scriitorului să organizeze un simpozion la Castelul de la Săvârșin cu o temă heraldică: "Coroana și Trandafirul"

Doar laua
WILKINSON
vă face zimbetul
nepierător!

După ce a făcut ordine în ograda presei libere românești, Ministerul Culturii dă acum un comunicat prin care anunță că nu-l mai interesează acest aspect, că, la urma urmei, nu e treaba sa și, în fond, e democrație: zău că sentimentul care te invadează în fața voioaselor hotărâri ale respectivului minister e de... pitoresc și melancolic.

Nesecat izvor de cele mai diverse învătămintele este ziarul "Azi". În numărul din 30 mai a.c., după ce dă pe în-treaga sa pagină 4 numele celor ce vor forma Parlamentul României, o notă redacțională specifică: membrii F.S.N. și independenții înscrși pe listele F.S.N. sînt tipăriți cu o literă aldină. Și pentru că nu tot omul știe ce este oal-dină, cotidianul ne înstruiește că aldină e o literă mai deosebită. Ur-mind cursul de inițiere tipografică "Azi", mîine-poimîne vom afla că publicatliile F.S.N. se tipăresc numai cu literă mai, foarte și excepțional de deosebită. Seare, desigur, în vedere li-tera utilizată de opoziție.

Asociația horticultorilor "Ochiul bouului liber", declară că mîna pe carma că nu are nici un amestec în partidul de guvernămînt în afară de legăturile comerciale binecunoscute: trandafir de la Moldova etc.

"Eu am ales, tu ai ales, el-ea a ales, noi am ales, voi m-ați ales, ALEA JACTA EST". Noi am fi vrut "ALEA JACTA VEST".

După recenta convorbire B ush-Gorbaciiov, șeful Mareșului Stat-Major sovietic a declarat: "Ideile noastre nu pușcă cu ale lor".

Se știe că "bișnița-i, în floare". Încarcă floare?

Scapin a redevenit Scapin.

Demnstratia de forță a d-lui Robu: Ce de ținte, dom'le! La o oră cînd lumea amatoare de TVR(L) rîgîie. Multe, multe gloanțe - să luăm aminte, adică să ne punem pe mîncat, pe tîmbricat-dez-brîcat și pe cheful cîl altfel e de rîdu.

Consternarea d-lui V. Ionescu a-lă-turii de computerele germane, pe care dînsul ne prezenta, în premerul pe JAR, situația în procenta a alegerilor în Provinciile Istorice. Aici noi trebuia să rămînem cu gura căscată, ceea ce am și făcut, uluiți de bucuria pu-erilă a domului Ionescu, încalzit de atmosfera vesticii din juru-i.
ZEL + TEL + RĂZ (VAN) = GLORIE TVR(L)

Comunicat din partea Militiei: "In fața guvernului, începînd de imediat se va planta semul "obligatoriu la dreapta".

Tot de la... Poliție aflăm că numărul de violuri a crescut. În același timp, numărul reclamațiilor de viol a scăzut într-un ritm alarmant, atacînd chiar bunul-simț.

Începînd din numărul viitor, vom inaugura o noua rubrică: "Idei care vor zău lumea".

Vorim astfel să vă informăm despre cele mai recente și mai extraordinare idei din toate domeniile.

Nu excludem colaborarea dvs., dar:
- nu vă putem garanta prioritatea
- să înțruiească un minimum de pro-tocol:

- să vă aparțină în exclusivitate
- să fie cu totul exceptionale
- textul poate fi însoțit de schi-te, planșe, grafice sau diagrame cu dimensiunile 15x12 cm, alb-negru.

conversația

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Florin Didilescu, Roxana Cherecheș, Ioan Galea, Ligia Holuță, Călin Man, Iosif Stroia, Liliana Trandabur, Florin Hornoiu, Ovidiu Pecican, Valentin Constantin, tipar: Remus Nica.

Tehnoredactor: Viorel Simulov

Responsabil de număr:

GHEORGHE SĂBĂU

Tirajul: 1000 exemplare

REDACȚIA: B-dul Revoluției 85, Arad

Tipografia CDSA &
"Precizia" Arad

